

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/370/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1511219701
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2012:1511219701.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: E. J. Č. W., I..W..V., X.: XX XXX XXX, R. B.. Č.. XXX, N. X, Č. W., zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, Údernická ul. č. 5, Bratislava, proti odporcovi: Š. Ž., R.. XX.XX.XXXX, D. W. B.. Č.. XX, D., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: U. na V. V. I. H., X.: XX XXX XXX, C. B.. Č.. XX, N., zast. advokátom: JUDr. Igor Šafranko, ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66, Svidník, o zaplatenie istiny 360,72 eur s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V zo dňa 20. júna 2012, č. k. 10C/446/2011-49, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 25,09 eur k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením zastavil konanie, navrhovateľovi vrátil súdny poplatok vo výške 14,87 eur, prostredníctvom Daňového úradu Bratislava a o trovách rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 96 O.s.p. a vecne späťvzatím návrhu navrhovateľom pred prvým pojednávaním. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. a vecne tým, že navrhovateľ vzal návrh späť bez vecného vyriešenia jeho zažalovaného nároku, resp. opak ním nebol preukázaný a teda zavinil, že sa konanie muselo zastaviť a odporcovi, ktorému právo na náhradu trov konania vzniklo, trovy nevznikli. Poukázal na skutočnosť, že vedľajší účastník si náhradu trov konania uplatnil v nešpecifikovanej sume a zrejme trov, ktoré vznikli na jeho právnom zastúpení, avšak nakoľko vedľajší účastník je subjektom vystupujúcim na ochranu spotrebiteľa, mal by byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť spotrebiteľovi právnu pomoc, pričom do tohto konania vstúpil prostredníctvom právneho zástupcu bez znalosti predmetu sporu z vlastnej iniciatívy, keď jeho vstup do konania spotrebiteľ (odporca) nenavrhol. Zároveň poukázal na skutočnosť, že konanie bolo zastavené v procesnom štádiu pred meritórnym pojednávaním a preto nie je možné trovy právneho zastúpenia vyhodnotiť ako trovy potrebné na účelné uplatnenie a bránenie práva. Vrátenie súdneho poplatku navrhovateľovi odôvodnil právne § 11 ods. 3, 4 zák. č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a vecne tým, že navrhovateľovi vrátil súdny poplatok zaplatený za návrh, krátený o sumu 6,63 eur.

Proti tomuto uzneseniu v časti výroku, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania, podal v zákonnej lehote odvolanie vedľajší účastník a navrhol uznesenie v jeho napadnutej časti zmeniť a vedľajšiemu účastníkovi priznať náhradu trov konania v sume 66,12 eur, spočívajúce v trovách, ktoré vznikli na jeho právnom zastúpení. Namietol, že je nesporné procesné zavinenie zastavenie konania navrhovateľom, z dôvodu ktorého bolo povinnosťou prvostupňového súdu rozhodnúť o náhrade trov konania podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s § 151 ods. 4 O.s.p. a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania priznať. Podľa jeho názoru by malo byť prvostupňovému súdu známe, že navrhovateľ zaplavuje súdy v Slovenskej republike tisíckami žalôb proti spotrebiteľom, v ktorých si

väčšinou uplatňuje premlčané pohľadávky, obsahujúce plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok a rôzne duplicitné sankčné mechanizmy, keď v žalobách mení iba údaje o spotrebiteľovi a číselné parametre. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ sa pritom spolieha na rezignáciu spotrebiteľov a na postup súdov, ktoré vo väčšine prípadov rozhodnú v prospech navrhovateľa platobným rozkazom v rozpore s ustanovením § 172 ods. 9 O.s.p. a priznajú navrhovateľovi náhradu trov konania, spravidla aj za úkon upomienky, uskutočnený pred podaním žaloby, ktorý nemá oporu v advokátskej tarife a nie je uskutočnený v rámci súdneho konania s tým, že jedinou prekážkou týchto praktík je vstup vedľajšieho účastníka do konaní na podporu spotrebiteľov. Podľa jeho názoru dôvodom späťvzatia návrhu v danej právnej veci bola práve skutočnosť, že vedľajší účastník do konania vstúpil a preto svoj postup považuje za účelný, pri minimálnych nákladoch a nesúhlasil s tvrdením prvostupňového súdu, že do konania vstúpil bez znalosti predmetu sporu, keďže predmet sporu nie je vedľajšiemu účastníkovi známy z dôvodu, že prvostupňový súd vedľajšiemu účastníkovi nedoručil návrh aj s prílohami za viac ako polroka. Poukázal na množstvo súdnych rozhodnutí, ktorými mu právo na náhradu trov konania bolo priznané.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka uviedol, že navrhuje uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti. Poukázal na skutočnosť, že cieľom U. na V. V. I. H. je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zákona o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z.z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov z pozície vedľajšieho účastníka (§ 93 ods. 2 O.s.p.) s tým, že v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka nevidí žiadny význam, nakoľko samotnou úlohou združenia je ochrana spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch a preto spochybňuje nutnosť a účelnosť vynaloženia trov právneho zastúpenia vedľajším účastníkom. Navrhovateľ vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, keďže podľa údajov registrácie Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, samotné združenie má vo svojich radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie a podľa § 25 zák. č. 250/2007 Z. z. má možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva s tým, že tieto právne závery ustálil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012 a v rozhodnutí pod sp. zn. 3Cob/259/2011, v ktorých náhrada trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi priznaná nebola a právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné. Navrhovateľ ďalej uviedol, že z jeho vlastnej skúsenosti má vedomosť o tom, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, z čoho je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade, navyše vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje, bez uvedenia nových, významných skutočností, vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania s tým, že rovnaký právny názor vyjadril aj Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 6Co/141/2012. Poukázal na to, že uvedenú činnosť by malo byť schopné účelne zabezpečiť samotné združenie a jeho paušálny vstup pri zastúpení advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia, na čo poukázal vo svojom rozhodnutí aj Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/91/2012. Z generálnej plnej moci, ktorú združenie udelilo právnenému zástupcovi vyplýva, že advokát má vykonávať úkony právnej služby bez ďalšieho konkrétneho pokynu združenia a preto je tu dôvodná pochybnosť, či samotný vedľajší účastník má vôbec vedomosť o tom, že do predmetného konania vstúpil, čím nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. Z uvedených dôvodov navrhovateľ trovy konania vedľajšieho účastníka nepovažoval za trovy účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p., nakoľko Združenie v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zástupca odporcov, ktorí o jeho vstupe do konania nemajú žiadnu vedomosť (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13Co/35/2012, sp. zn. 13Co/36/2012) s tým, že nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi nedochádza k porušeniu základných práv na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, keďže tieto trovy konania neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania (rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/100/2012 a nález Ústavného súdu SR II. ÚS78/2003).

Odvolačný súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti je vecne správne.

Predmetom konania bol nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy (zmluva o osobnom úvere) uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa D. F. O.. I. a odporcom s tým, že do konania podaním zo dňa 30.01.2012 vstúpilo U. na V. V. I. H., C. B.. Č.. XX, N. (ďalej iba „U.“), zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Šafrankom ako vedľajší účastník na strane odporcu a navrhovateľ svojim písomným podaním zo dňa 28.05.2012 zobral návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a zároveň sa vyjadril k otázke náhrady trov konania.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že o možnosti vstupu do konania ako vedľajšieho účastníka takej právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (za ktorý sa podľa poznámka 10a považuje aj zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov), je účinné od 15.10.2008 a bolo zavedené do Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 384/2008 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Cieľom novej právnej úpravy podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu, bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu, ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia.

Právo spotrebiteľov združovať sa spolu s inými spotrebiteľmi v združeniach a prostredníctvom týchto združení v súlade so zákonom chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov, ako aj uplatňovať práva zo zodpovednosti voči osobám, ktoré spôsobili škodu na právach spotrebiteľov, vyplýva z § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Takto založené združenie sa môže na súde podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania, aby odstránil protiprávny stav, rovnako ako sám spotrebiteľ. Práva spotrebiteľov teda môže združenie chrániť tým, že sám podá návrh na súd proti porušiteľovi práva, môže podľa § 26 ods. 5 O.s.p. zastupovať účastníka na základe plnomocenstva, alebo môže vstúpiť do konania ako vedľajší účastník podľa § 93 ods. 2 O.s.p.

Občiansky súdny poriadok v ust. § 93 ods. 4 výslovne stanovuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Z uvedeného je možné vyvodiť záver, že vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná aj náhrada trov konania, ale len v tých prípadoch, kedy právo na náhradu trov konania vznikne účastníkovi, ktorého v konaní vedľajší účastník podporoval.

Článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky priznáva každému právo na právnu pomoc konaní pred súdmi. Pod pojem „každý“ spadá aj vedľajší účastník konania. Vedľajší účastník nie vylúčený z voľby, akým spôsobom toto základné právo (na právnu pomoc v konaní pred súdmi) uplatní, ale musí počítať s tým, že vo vzťahu k nemu bude súd skúmať, či trovy konania boli účelne vynaložené a či je dôvod na priznanie náhrady trov proti neúspešnému účastníkovi.

Ak je cieľom združení na ochranu spotrebiteľa presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov a právom spotrebiteľa chrániť a presadzovať svoje oprávnené záujmy aj prostredníctvom združení na ochranu spotrebiteľov, musí sa súd, ak sa združenie na ochranu spotrebiteľa zúčastní konania ako zástupca účastníka alebo vedľajší účastník na strane spotrebiteľa zaoberať tým, či takéto trovy boli účelne vynaložené na ochranu oprávnených záujmov spotrebiteľa. Paušálny vstup U. na V. V. I. O. H. A. všetkých konaní, v ktorých vystupujú ako navrhovatelia týmto združením označené subjekty bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov vedľajšieho účastníka, nepovažuje odvolací súd za dôkaz o vôli združení naplniť cieľ stanovený v paragrafe 2 ods. 1 Stanov U. na V. V. I. H.. Paušálny vstup tohto združení do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania, najmä keď sa združenie dalo zastúpiť advokátom a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia.

Z uvedeného vyplýva že odporca tohto konania nielen ako spotrebiteľ nepožiadala vedľajšieho účastníka na svoju ochranu v tomto spore, keď dokonca o tom, že v konaní na jeho strane vystupuje vedľajší účastník nemá vedomosť, pričom je nutné zdôrazniť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako profesijná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, bez toho, aby sa vôbec s odporcom kontaktoval a zároveň splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účasti vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho do konania vstupuje.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporcu (§ 146 ods. 2 O.s.p.).

Zákonné ustanovenia § 96 ods. 1, 2 O.s.p. rešpektujú žalobcu ako dominus litis. Späťvzatie návrhu na začatie konania je procesný úkon žalobcu voči súdu, ktorým prejavuje vôľu, aby sa ďalej nekonalo a o veci meritórne nerozhodlo. Vo vzťahu k žalobcovi nie je súd oprávnený skúmať, aké dôvody ho viedli k takémuto dispozitívnemu úkonu, keďže v prípade späťvzatia návrhu je povinnosťou súdu skúmať iba to, či má žalovaný vážne dôvody nesúhlasíť so späťvzatím v dôsledku ktorého, v prípade zastavenia konania, by mohol utrieť nejakú ujmu alebo byť ukrátený na svojich právach. Otázkou, či a ktorý účastník konania zavinil jeho zastavenie, otázku dôvodnosti podaného návrhu na začatie konania môže súd posudzovať čisto z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva, nakoľko by išlo o posúdenie dôvodnosti nároku vo veci samej a i po zastavení konania, by súd ďalej mal skúmať dôvodnosť nároku vo veci samej.

V prípade zastavenia konania z dôvodu späťvzatia návrhu skúma súd iba to, či ku dňu podania návrhu bol tento podaný dôvodne, rozhodujúci je teda stav, ktorý je tu v deň podania návrhu, všeobecne je teda možné uviesť, že aplikácia ust. § 146 ods. 2 veta druhá prichádza do úvahy ako dôsledok správania odporcu po tom, čo bol podaný návrh na začatie konania a toto správanie odporcu bolo dôvodom späťvzatia návrhu. Súd nie je povinný skúmať dôvod späťvzatia návrhu a ak tento nie je zřejmý zo samotného späťvzatia alebo z verbálneho prejavu účastníka konania, o náhrade trov rozhodne podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. Je síce pravdou, že z procesného hľadiska zastavenie konania zavinil vždy ten účastník, ktorý zobral návrh na začatie konania späť, avšak bez ďalších súvislostí tento výklad by mohol mať za následok absurdné závery pre rozhodnutie o náhrade o trovách konania. Vnútorná pohnútkou navrhovateľa vedúca k späťvzatiu žaloby nezabavuje procesnej zodpovednosti navrhovateľa na zastavení konania. Pokiaľ dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách (na strane žalujúcej i žalovanej) a definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 146 ods. 2 O.s.p. Nie je pritom vylúčené, aby súd súčasne dospel i k záveru, že sú splnené predpoklady na aplikáciu ustanovenia § 150 O.s.p. (nepriзнание náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa). O náhrade trov konania pri späťvzati žaloby (v sporovom konaní) súd preto vždy rozhoduje podľa ustanovenia §146 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 150 O.s.p.

Predpokladom aplikácie ust. § 146 ods. 2 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania je (okrem iného), dôvodne podaný návrh na začatie konania. V posudzovanej veci sa navrhovateľ návrhom zo dňa 29.09.2011 voči odporcovi domáhal zaplataenia istiny 360,72 eur s príslušenstvom, ako i náhrady trov konania. Navrhovateľ zobral návrh na začatie konania späť v celom rozsahu a navrhol konania zastaviť a preto procesne zastavenie konania zavinil.

V prípade, ak je zastavenie konania zavinené účastníkom, súd prizná ostatným účastníkom (druhej strane) náhradu trov konania, ktoré v konaní účelne vynaložili na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva.

V posudzovanej veci však odporcovi v tomto konaní žiadne trovy nevznikli, keďže mu nebol doručený návrh na začatie konania (t. j. o prebiehajúcom konaní, resp. jeho existencii nemá žiadnu vedomosť) a po späťvzati návrhu na začatie konania, bolo toto konanie zastavené.

Vzhľadom na to, že vedľajší účastník vystupoval na strane odporcu a k zastaveniu konania došlo z dôvodu zavinenia navrhovateľa, nakoľko tento vzal späť návrh na začatie konania, bol by navrhovateľ povinný uhradiť trovy konania odporcovi a pretože vedľajší účastník zdieľa osud účastníka na strane, ktorého vystupuje, mal by vedľajší účastník právo na náhradu trov konania.

Vedľajší účastník bol zastúpený advokátom a uplatnil si trovy konania, ktoré však v oznámení o vstupe do konania, nevyčíslil.

Trovy vynaložené účastníkom konania v spore (a platí to aj pre vedľajšieho účastníka), musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania a ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku, alebo ako v danom prípade, procesná obrana proti takémuto tvrdenému nároku. V tomto konaní nie je možné považovať trovy vynaložené vedľajším účastníkom, presnejšie vyčíslené (v odvolacom konaní) vedľajším účastníkom za účelné, lebo tieto trovy neboli v príčinnej súvislosti s procesným postojom odporcu, respektíve vedľajšieho účastníka k predmetu konania.

V prejednávanej veci v dôsledku späťvzatia návrhu na začatie konania nedošlo ani k vysloveniu procesného postoja odporcu, ale ani vedľajšieho účastníka k predmetu konania.

Účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc je možné vyvodiť z článku 47 Ústavy Slovenskej republiky a v podstate znamená, že trovy právneho zastúpenia treba možno považovať za účelne vynaložené trovy. Každý má právo na to, aby bol zastúpený advokátom. Trovy potrebné na účelné uplatňovanie alebo obranu práva sa nemôžu posudzovať ako celok a aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože mal plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov treba posudzovať samostatne. To platí ako na trovy, ktoré boli označené ako nevyhnutné, i pre trovy právnej pomoci. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia však nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností a to platí aj na podania advokáta, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať, a sú významné pre posúdenie veci samej.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Z dikcie týchto citovaných zákonných ustanovení vyplýva možnosť odvolacieho súdu potvrdiť prvostupňové rozhodnutie aj v prípade, ak je vecne správne iba vo výroku, nie aj v dôvodoch. Rozhodnutie súdu prvého stupňa, napadnuté vo výroku o náhrade trov konania považuje odvolací súd za vecne správne, avšak s nesprávnym odkazom v dôvodoch rozhodnutia na ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p., keďže správne mal súd prvého stupňa o trovách konania rozhodnúť podľa ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., nakoľko navrhovateľ procesne zaviniť zastavenie konania a preto odporcovi vzniklo právo na ich náhradu. Odporcovi však, ako už odvolací súd uviedol vyššie, v konaní žiadne trovy nevznikli a trovy uplatnené vedľajším účastníkom neboli účelne vynaloženými trovami, nakoľko úkony, za ktoré si v konaní uplatnil právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. vedľajší účastník neposkytol odporcovi žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi úspešnému v odvolacom v konaní priznal právo na náhradu trov konania spočívajúcich v trovách na jeho právnom zastúpení za jeden úkon právnej služby á 15,94 eur (vyjadrenie k odvolaniu vedľajšieho účastníka), režijný paušál á 9,16 eur, 20% DPH, spolu v sume 25,09 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.